

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Udrag fra EN AFTENSCENE

Citation: Winther, Christian: "Poetiske Skrifter", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. 286. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-winterchr03val-shoot-idm140679262520560/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

»Fra Nordens kolde Regioner,
Hvor Østersøens blaa Tritoner
I Hornet støde vilde Toner,
Kom jeg til disse milde Zoner,
Hvor under Laurens ædle Kroner
Jeg fandt, al Skjønheds Rigdom throner!«

Det hele Selskab tilklappede ogsaa mig et mere velmeent end velfortjent Bifald, og den lille Mand spadserede midt imellem Glas og Fade og Blomsterkruus lige hen til min Plads og faldt mig om Halsen.«

»Ja, Han kan rigtig gjøre nogen pene Vers, min Hjerte!« sagde *Abigael* smilende, »jeg gjemmer baade hans moersomme Bindebrev, Han sendte mig ifjor, og det deilige Nytaarsønske med de kjønne Billeder paa. Har Han ikke selv skildret alle de søde Englehoveder, som sidde mellem Roserne?«

»Hun kan nok vide, min Hjerte!« sagde den Lærde, »at den, der ret vil studere Naturen og dens Frembringelser, kan have stor Nytte af ogsaa at kunne afbilde, hvad han seer; og derfor har jeg lært mig noget lidet til at ridse; men det er ikke stort bevendt!«

»Men jeg hører endnu ikke et Ord om Prindsessen!« sagde *Abigael*, medens hun med Møie skjulte, at hun var nær ved at gabe.

»Det kommer snart, min Hjerteven!« vedblev den Lærde og lagde sig beqvemt tilbage i Stolen, medens *Abigael* igjen satte sin Rok i Gang. »Den lille, fyrrige Mand havde neppe igjen indtaget sin Plads, før han atter henvendte Ordet til mig og sagde:

»Siden I nu navnløs er optaget i dette hæderlige

Academie og uden Skjoldmærke har aflagt Eders første Vaabenprøve, saa kunne vi vel uden Ubeskedighed ønske at kjende Eders Navn?»

Knap havde jeg sagt ham dette, før han atter foer op af Stolen:

»Ah, Signor *Olaò Borrìchio!*« raabte han, »saa bringer I mig visselig Budskab eller Brev fra min og Eders fælleds Ven, *Pallavicino*, som alt har fortalt mig meget om Jer og kaldet Jer den unge, lærde Hyperboræer!«

»Hyper —?» spurgte *Abigael*.

»Det betyder Een, som er født og baaren høit imod Nord! — I Sandhed, svarede jeg, saa gjetter jeg vel Eders Navn, min ædle Herre! Saa er I sagtens Messer *Francesco Redi*, Toskanas liflige Sanger? og vil I sige mig, hvor I er at finde, skal jeg i Morgen bringe Jer det Brev, som jeg ganske rigtigt har modtaget til Jer fra den ædle *Pallavicino!*«

Han gav mig fornøden Underretning, og da det alt var langt ud paa Natten, skiltes Selskabet ad, og jeg vandrede til mit Herberge. Næste Dag bragte jeg Brevet til min nye Ven, men fandt ham ikke selv hjemme. Et Par Dage senere, da jeg netop sad og arbejdede, meldte min Tjener, *Martin*, der har fulgt mig paa alle mine Reiser, at en fremmed Mand ønskede at faae mig i Tale. Jeg bad ham strax at indlade ham. Det var *Francesco Redi*. Efter de første vidtløftige Complimenter kastede han sig i en Lænestol og betragtede mig i nogen Tid taus med sine skarpe, gjennemtrængende Øine.

»Sidst vi saaes,« begyndte han endelig, »da var jeg lystig og overgiven; dette er egentlig saa mit Sind. Men enhver Ting til sin Tid! Hvad jeg i Dag